

Hồi Thứ Mười Chín

LÃO NHÂN GIÁNG LONG

Những tạt trắng lên, gió lạnh từng cơn thổi tạt, sơn cốc ồn ào khi này, giờ đây lại trở về với sự yên lặng.

Bốn tử thi ngực toàn máu chảy nằm im lìm trên mặt đất, dưới ánh trăng mờ lung, trông hết sức rùng rợn.

Một thiếu niên áo đen miệng rỉ máu tươi từ sau một tảng đá to chậm chậm đi ra, dưới ánh trăng, sắc mặt chàng càng thêm trắng bệch, thoạt nhìn hệt như một bóng u linh.

Chàng chính là Nhạc Nhạn Linh, khi này chàng đã ẩn thân trong một hố sâu dưới tảng đá, nên không một ai phát hiện.

Nhạc Nhạn Linh lê từng bước khó nhọc đi về phía bờ sông, gió đêm khiến chàng lạnh run, bởi giờ đây chàng đã cơ hồ mất hết công lực.

Chàng miệng khô lưỡi rát, lòng nóng như thiêu đốt, dù biết uống nước vào sẽ chết nhanh chóng hơn, song chàng vẫn háo hức hướng về phía bờ sông, cố gắng tiến tới.

Khoảng cách năm mươi trượng lúc này đối với chàng thật xa diệu vợi, đi chưa được hai mươi trượng thì đã kiệt sức, đành ngồi bết xuống đất.

Ngay khi ấy, bỗng nghe một giọng mờ ám và đặc ý nói:

– A Di Đà Phật! Nhạc thí chủ, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi!

Nghe tiếng biết người, Nhạc Nhạn Linh than thầm:

“Nhạc Nhạn Linh này tuy biết chết chắc, nhưng thật không ngờ lại chết dưới tay Cổ Phật, chả lẽ số trời đã định như vậy ư?”

Ý nghĩ chỉ lướt sắc nhanh như chớp bèn lạnh lung nói:

– Cổ Phật, lão đến thật đúng lúc...

Nhạc Nhạn Linh chưa nói hết lời, bỗng thấy trước mặt bóng người nhấp nhóang đã xuất hiện Cổ Phật với ba người áo đỏ.

Cổ Phật chăm chăm nhìn vào mặt Nhạc Nhạn Linh hồi lâu mới lạnh lùng nói:

– Nếu không biết rõ tình trạng hiện giờ của thí chủ, lão nạp sao dám khinh suất chỉ đi với ba người đến đây chứ?

Nhạc Nhạn Linh cười khẩy:

– Nhạc mỗ rất lấy làm vinh hạnh!

Cổ Phật cười phá lên:

– Ha ha... Nhạc Nhạn Linh, chết đến nơi mà người còn bình tĩnh thế này, thật lão phu hết sức bội phục.

Nhạc Nhạn Linh cười khẩy:

– Lão không phải là Cổ Phật!

Cổ Phật nhướng mày:

– Người muốn biết lão nạp là ai không?

Nhạc Nhạn Linh lắc đầu:

– Bây giờ biết thì đã muộn rồi!

Bỗng, một người áo đỏ đứng sau Cổ Phật lạnh lùng nói:

– Giờ đã gần canh hai, đừng như đầu phải lúc nói chuyện bao đồng.

Cổ Phật vội gật đầu nói:

– Huynh đài nói rất phải! Nhạc Nhạn Linh, thù hận này kiếp sau người hăng báo phục thôi!

Dứt lời, tay phải liền vung lên, một chưởng vung bổ vào Nhạc Nhạn Linh.

Nhạc Nhạn Linh thềm thở dài, nhắm mắt lại chờ chết.

Sự sống chết chỉ ở trong đường tơ kẽ tóc, ngay khi ấy, trên mặt sông bỗng vang lên tiếng cười dài kinh tâm động phách.

Cổ Phật và ba người áo đỏ cùng biến sắc mặt, hữu chưởng giơ lên không tự chủ được buông trở xuống, quay phắt lại nhìn về phía mặt sông.

Bốn người lập tức kinh hãi lùi sau mấy bước, chỉ thấy dưới ánh trăng mờ lung, hai lão nhân tóc trắng như tuyết, râu bạc phủ ngực đang song vai đứng trên mặt sông.

Lão nhân bên trái mặc trường bào trắng, mặt như trăng rằm, đôi mày bạc dài hơn bốn tấc, tướng mạo rất hiền từ. Lão nhân bên phải ăn mặc hết sức quái dị, trên chiếc trường bào đỏ như máu có thêu hai con rồng xanh to lớn và sáng lấp lánh, đầu rồng hướng vào nhau tới ngực, dưới chòm râu bạc che phủ, lúc ẩn lúc hiện, trông hết sức sinh động.

Lão nhân áo đỏ tướng mạo cũng rất kỳ dị, sắc mặt trắng như giấy, đôi mày đỏ xéch cao, đôi mắt đỏ như lửa, trông hết sức không hài hòa.

Cổ Phật thấy hai người có thể đứng trên mặt sông, biết mình không phải là đối thủ, bèn quay sang ba người áo đỏ nháy mắt ra hiệu, đoạn cao giọng nói:

– Trên mặt sông là hai vị cao nhân tiên bối nào, chẳng hay hiện thân có điều chi chỉ giáo?

Trong khi ấy, ba người áo đỏ thừa cơ chậm chậm tiến về phía Nhạc Nhạc Linh.

Lão nhân áo đỏ bỗng đứng nói:

– Các người hãy đứng yên, nếu còn dám tiến thêm nửa bước, các người sẽ phơi xác tại chỗ ngay.

Đôi bên xa cách nhau đến hơn bốn mươi trượng, nếu bảo lão nhân áo đỏ có thể ngăn cản được ba người tấn công Nhạc Nhạc Linh thì thật là một điều khó thể tin được.

Thế nhưng, chẳng rõ là do sức mạnh gì, lại khiến ba người áo đỏ không dám tiến tới nữa.

Cổ Phật đảo tròn mắt một vòng, lại cao giọng nói:

– Hai vị tiên bối tuy là cao nhân thế ngoại, không bị ràng buộc của trần tục, nhưng chúng vẫn bối là người trên giang hồ, chẳng thể không tuân thủ luật lệ vốn có, xin hai vị tiên bối thông cảm cho.

Lão nhân áo đỏ cười lạnh lùng:

– Hòa thượng giả kia, người cho là có lý thì hãy nói đi, nếu có nửa lời nói dối, lão phu lấy mạng người ngay.

Cổ Phật rợn người, liếc nhìn Nhạc Nhạc Linh, đánh bạo nói:

– Tội phái là một tổ chức trong vùng Giang Nam, người này đã vô cớ sát hại bốn đệ tử của bốn phái, thủ đoạn hết sức tàn bạo, khiến người ghê tởm, do đó lão nạp mới tìm y để giải quyết vấn đề.

Lão nhân áo trắng bỗng nói:

– Tim của bốn tử thi kia chính do y đã moi ư?

Giọng nói dường như cũng có vẻ không hài lòng ...

Cổ Phật nghe vậy mừng thầm, cao giọng nói:

– Đúng vậy, chính y đã gây ra, tiên bối không tin có thể hỏi y, hẳn là trước hai vị lão nhân gia, y không dám nói dối.

Lão nhân áo đỏ nghe vậy cũng tức giận hỏi:

– Bé con kia, người còn gì nói nữa không?

Nhạc Nhạc Linh chớp mắt, lạnh lùng nói:

– Quả đúng là tại hạ đã giết họ!

Lão nhân áo trắng gằn giọng:

– Lão phu hỏi lý do giết người của người, người nghe chưa?

Nhạc Nhạn Linh nhắm mắt lại, lạnh lùng nói:

– Trên đời có quá nhiều kẻ xiểm nịnh xu hướng, tại hạ thế cô sức yếu, nói nhiều cũng vô ích, hai vị đã cho mình là cao nhân thế ngoại, không nên can thiệp vào việc này thì hơn.

Lão nhân áo đỏ tức giận quát:

– Hay cho tiểu tử, người dám giáo huấn lão phu, quả thật người muốn chết hả?

Dứt lời liền định tung mình, song lão nhân áo trắng giữ lại nói:

– Trên đời lắm kẻ xiểm nịnh xu hướng, chẳng lẽ lão già người cũng là một trong số ấy hay sao?

Lão nhân áo đỏ thoáng ngẩn người, bỗng cười phá lên:

– Ha ha... Có lý, có lý! Này bé con ta dĩ nhiên không bao giờ có lòng thiên vị, người cứ nói đi!

Cổ Phật nghe vậy hết sức lo lắng, bởi lão nhận thấy dường như lão nhân áo trắng có vẻ thiên về Nhạc Nhạn Linh hơn.

Cổ Phật vờ cúi đầu sửa áo, lén truyền âm nói:

– Hãy thừa cơ hạ thủ mau, đừng để hắn lên tiếng nói, bằng không e chúng ta khó bảo toàn tính mạng.

Ba người áo đỏ bịt mắt cũng chung một ý nghĩ, Cổ Phật vừa ngẩng lên, bỗng nghe ba tiếng quát vang, ba bóng đỏ đã chia làm ba hướng lao bổ vào Nhạc Nhạn Linh.

Ba người áo đỏ đều là cao thủ bậc nhất trong võ lâm, giờ đột ngột cùng lúc xuất thủ, uy thế thật kinh người.

Nhạc Nhạn Linh cách họ rất gần, theo lẽ không thể nào thoát chết, song sự thật thì lại khác hẳn.

Ngay khi ba người vừa vung chưởng, bỗng nghe một tiếng sắc lạnh quát:

– Nằm xuống ngay!

Lão nhân áo đỏ vừa cất tiếng đã vung tay, chỉ thấy năm đốm sáng đỏ loé lên, ba người áo đỏ bịt mắt cùng hự lên một tiếng rồi thì ngã lăn ra đất.

Chỉ cái vung tay đã lấy mạng người cách xa hơn bốn mươi trượng, hơn nữa kẻ bị giết lại là hạng cao thủ bậc nhất võ lâm, đủ biết võ công lão nhân áo đỏ cao thâm đến dường nào.

Nhạc Nhạn Linh thấy vậy lắm bầm:

– Đầu ngón tay của ông ta màu đỏ, nhưng trong Huyết Chưởng đâu

có chỉ chiêu!

Lão nhân áo đỏ một chiêu hạ sát ba người, khoái trá cười to:

– Ha ha...thích quá! Thích quá!

Lão nhân áo trắng bỗng nói:

– Cơ hội giết người của ngươi đã qua rồi!

Lão nhân áo đỏ ngẩn người:

– Đây sao thể kể được, chúng ta nói là trên giang hồ kia mà!

– Chúng ta cam kết là ngươi khai sát giới không được gián đoạn, cần phải liên tục một mạch, ở đây chỉ có mấy người, ngươi mà khai sát giới thì gián đoạn còn gì?

Lão nhân áo đỏ ngẫm nghĩ, liền hồi hận nói:

– Tiếc quá, sớm biết vậy thì lão phu đã không giết... À, còn hai người nữa, nếu bây giờ lão phu động thủ thì không kể là gián đoạn chứ?

Cổ Phật thấy đồng bọn chỉ trong chớp mắt đã phơi xác tại chỗ, kinh hãi đến đứng thừ ra tự nãy giờ, lúc này thần trí đã tỉnh, đầu dám ở lại nữa, vội tung mình phóng ra ngoài cốc.

Nào ngờ y vừa động đậy, bỗng nghe lão nhân áo đỏ cười khẩy nói:

– Chạy đâu cho thoát!

Cổ Phật liền cảm thấy cổ tay phải tê dại, toàn thân công lực tiêu tan ngay, thì ra y đã lọt vào trong tay lão nhân áo đỏ.

Nhạc Nhạn Linh đưa mắt nhìn Cổ Phật, cười khẩy nói:

– Cổ Phật, rất tiếc là Nhạc mỗ chẳng thể chính tay giết lão, nhưng được chứng kiến lão chết trước, Nhạc mỗ cũng cảm thấy vui sướng rồi.

Cổ Phật biết mình chết chắc, nghe vậy lạnh lùng nói:

– Ngươi đúng là hòa thượng cười kẻ trọc đầu, thương thế của ngươi đã không ai chữa trị được nữa, lão nạp chết mà có ngươi bồi táng, chẳng còn gì đáng hối tiếc nữa.

Lão nhân áo đỏ gằn giọng:

– Hòa thượng giả, ngươi nói hết chưa?

Vẻ mặt hết sức hung tợn, như định động thủ hạ sát Cổ Phật ngay.

Lão nhân áo trắng bỗng nói:

– Hãy khoan, hòa thượng giả, nếu như lão phu chữa khỏi thương thế của y, ngươi cuộc gì nào?

Trong khi nói, liếc mắt nhìn trộm lão nhân áo đỏ.

Thì ra lão nhân áo đỏ rất ham mê đánh cuộc, vừa nghe nói đến đánh cuộc là mặt liền lộ vẻ vui mừng ngay.

Cổ Phật nghe vậy mừng thầm, vội nói:

– Nếu tiền bối thật sự chữa khỏi được thương thế của y, lão nạp bằng lòng chết dưới tay y.

Lão này thật là xảo quyệt, định kéo dài thời gian để có cơ hội thoát thân.

Lão nhân áo trắng giả vờ không biết, đưa mắt nhìn lão nhân áo đỏ nói:

– Lão già ngươi có đồng ý không?

– Nếu ngươi thật sự đánh cuộc với y, lão phu có thể dần nén, tạm thời không giết y!

Lão nhân áo trắng gật đầu:

– Tốt lắm!

Đoạn co chân ngồi xuống, thăm mạch cho Nhạc Nhạc Linh:

Một hồi thật lâu, lão nhân áo trắng đứng lên lắc đầu nói:

– Lão phu đã thua, trên cõi đời này không còn người nào thuốc nào có thể chữa khỏi bệnh tình của y được nữa.

Cổ Phật lặng người, thảm nhủ:

“Thế là hết, không chữa khỏi thì cơ hội thoát thân duy nhất của mình cũng tiêu tan.”

Bỗng, lão nhân áo đỏ nói:

– Trên đời nào làm gì có bệnh nào mà không thể chữa trị, ngươi đừng nói láo.

Lão nhân áo trắng thảm cười nhủ:

“Lão phu chỉ sợ ngươi không bị mắc lừa thôi!”

Bèn nói:

– Ngươi muốn đánh cuộc không?

Lão nhân áo đỏ chẳng chút suy nghĩ, nói ngay:

– Cuộc thì cuộc, chúng ta vẫn như trước, nếu lão phu thắng, ngươi cho lão phu khai sát giới lần nữa, thế nào?

Lão nhân áo trắng gật đầu:

– Được!

Lão nhân áo đỏ buông tay Cổ Phật ra nói:

– Ngươi đừng giở trò, bằng không lão phu bỏ chết ngươi ngay!

Đoạn đi đến trước mặt Nhạc Nhạn Linh, vẻ rất nghiêm nghị, một hồi thật lâu mới đứng lên, cúi đầu ngẫm nghĩ.

Lão nhân áo đỏ bỗng cười phá lên:

– Ha ha... Lão già ngươi bị mắc lừa rồi, tâm can y bị uất khí bít nghẽn, lại thọ chưởng thương, làm sao chữa khỏi được chứ?

Lão nhân áo đỏ hậm hực:

– Ngươi thật là nham hiểm ...

Bỗng như chợt nghĩ ra, ha ha cười nói:

– Lão già, ngươi đã thua rồi!

Lão nhân áo trắng sững sốt:

Lão nhân áo đỏ khoát tay nói với Cổ Phật nói:

– Hòa thượng giả, ngươi hãy rút đi! Chúng ta theo như cam kết, khi nào tiểu tử này bình phục, hấn sẽ tìm ngươi tính nợ.

Cổ Phật mừng rỡ, đánh bạo hỏi:

– Dám hỏi hai vị tiên bối cao tánh tôn danh?

Lão nhân áo đỏ đang lúc cao hứng liền đáp:

– Một người cực thiện, một người cực ác!

Cổ Phật tái mặt, thoái lui bốn năm bước nói:

– Thì ra là Lan Nhân và Giáng Long Tiên hai vị tiên bối, vãn... vãn bối xin cáo từ.

Đoạn liền quay người, hết tốc lực phóng đi như bị ma đuổi.

Lão nhân áo trắng đưa mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh, đoạn quay sang nhìn lão nhân áo đỏ nói:

– Ngươi thử nói xem chữa trị hấn bằng cách nào?

Lão nhân áo đỏ chỉ tay ra song cười nói:

– Linh dược ở dưới sông kia!

Lão nhân áo trắng cười thầm nhủ:

“Lão quỷ ngươi mê đánh cuộc đến nỗi ngay cả Thủy Long Quả đã chờ đợi mười mấy năm dài cũng dâng hiến ra, không thì tiểu tử này quả thật hết cứu rồi.”

Đoạn bèn cười nói:

– Ngươi định tặng Thủy Long Quả cho hấn ư?

Lão nhân áo đỏ cười:

– Thật ra mục đích lão phu đến đây tuy là vì Thủy Long Quả nhưng chính ra là để giết thêm vài người cho thỏa thích mà thôi.

Nhạc Nhạn Linh rúng động cõi lòng, thâm nhủ:

“Người này thật quá ư tàn bạo, trên đời lại có kẻ lấy việc giết người làm trò vui thế này sao?”

Lão nhân áo trắng cười nói:

– Người biết chắc là có kẻ tranh cướp ư?

Lão nhân áo đỏ gật đầu cười:

– Hòa thượng giả kia đã đi tiên phong, dĩ nhiên là sẽ có rất nhiều người theo sau đến đâu, lão phu hẳn sẽ đạt được mục đích.

Bỗng ngưng lời, hỏi:

– Lão già, người kéo lão phu đứng trên mặt nước là có dụng ý gì?

Lão nhân áo trắng cười:

– Bây giờ mới nghĩ đến thì đã quá muộn rồi!

Lão nhân áo đỏ tức giận:

– Người làm vậy thật quá thiếu phong độ quân tử!

– Người không đến lão phu cũng đành chịu, người đã tự động đến chứ đâu phải do lão phu cưỡng bức, sao trách được lão phu kia chứ?

Lão nhân áo đỏ ngấm nghĩ một hồi, thở dài nói:

– Thôi được, thôi được! Kể như lão phu xui rủi, lại mắc mưu người một lần nữa... Người hãy vào bờ canh chừng tiểu tử kia. để lão phu xuống lấy!

– Hãy cẩn thận con quái vật hung dữ ấy!

Lão nhân áo đỏ trừng mắt:

– Người muốn nói lão phu không trị nổi con quái vật ấy hả?

Lão nhân áo trắng lắc đầu:

– Thủy Long quả không thể rời càn quá lâu, nếu người nhất quyết đuổi giết con quái vật ấy, vạn nhất được lực hết hiệu nghiệm thì người sẽ thua cuộc còn gì?

Lão nhân áo đỏ cúi đầu ngấm nghĩ nếu mình mà thua cuộc thì sẽ bị giam hãm trong Lan Nhân cốc năm năm, gì cũng không được làm, thật vô cùng khổ sở, bèn cười nói:

– Vậy thì người hãy giúp lão phu một tay!

Đoạn không chờ lão nhân áo trắng trả lời, tung mình xuống sông, chỉ thấy mặt nước thoáng động dậy, rồi thì trở lại phẳng lặng ngay.

Lão nhân áo trắng quay lại nhìn Nhạc Nhạn Linh hỏi:

– Bé con, người là Nhạc Nhạn Linh phải không?

Nhạc Nhạn Linh gật đầu ngạc nhiên nói:

– Vâng! Sao tiên bối biết vậy?

– Lai lịch của người lão phu biết hết cả, bởi vì khi xưa lệnh tôn từng có đến Lan Nhân cốc.

Nhạc Nhạn Linh kinh ngạc:

– Tiên bối là Lan Nhân lão nhân thật sao?

Lão nhân áo trắng gật đầu:

– Không sai!

– Nhưng người kia...